

opusdei.org

Prelaadi jutlus Esimesel Missal prelatuuri kirikus

27. jaanuaril sisenes mons.
Fernando Ocariz, Opus Dei
prelaat, pühalikult prelatuuri
kirikusse Santa Maria della
Pace. Siin on tõlge tema Missal
peetud jutlusest.

05.02.2017

*Benedictus Dominus qui dedit requiem
populo suo (1Kn 8: 56).* „Kiidetud olgu
Issand, kes on andnud rahu oma
rahvale.” Need sõnad, mida oleme

äsja kuulnud esimeses lugemises, viitavad Iisraeli rahvale. Me saame kasutada neid nüüd, et tänada Jumalat selle rahu eest, mis on – meie jaoks – Opus Dei ühtsus. Ühtsus, mille Ta meile annab, ja mille eest me Teda täname; ühtsus, mis on tõelise rahu põhjatu anum.

Samas me mõistame – ja peaksime sageli selle üle mõtisklema – et see rahu on Jeesus ise. Nagu kirjutab püha Paulus, *Ipse enim est pax nostra (Ef: 2:14)*. Tema on meie rahu. Ühtsus sõltub fundamentaalselt Jumala armust, – millest ei saa meil kunagi puudust olema –, aga ka meist endist, sellest, kui lähedaselt oleme me Kristusega ühendatud. Tema on meie rahu. Tema on meie ühtsuse allikas Pühas Vaimus.

Teises lugemises kuulsime sõnu, mille üle püha Josemaría nii sageli mediteeris ja soovitas meil samamoodi teha: *elegit nos in Ipso*

ante mundi constitutionem ut essemus sancti (Ef 1:4). Elegit nos in Ipso: Kristuses. Taaskord, me näeme vajadust olla samastunud meie Issandaga nagu Jumal-Isa pojad ja tütred. See on meie vaimu alus: mõista, tõeliselt mõista, et me oleme Jumala tütred ja pojad, mis toob meie hinge rahu ja aitab meid olla – igas olukorras – rahu ja rõõmu külvajad.

See on loomulik, et me mõtiskleme täna selle üle, kes on Isa Opus Deis. Üks neist tingimustest, mida püha Josemaría rõhutas Isaks olemisel – nii meie statuudis, kui ka siin, selle prelatuuri kiriku toolile graveerituna – on mõistlikkus: mõistlikkus, mida ma palun kogu hingest teil kõigil mulle Jumalalt paluda. Mõistlikus on voorus, mida on vaja juhtimisel. Ja mõistlikkust ka igaühele meie hulgast, sest, mis on hea Isale, on hea kõigile. Mõistlikkus olla, igal hetkel, väga ustav Opus Dei vaimule, seistes silmitsi muutuvate aja ja koha

oludega. Olgu Isal alati vajalikku mõistlikkust olemaks ustav – väga ustav – meie Isa vaimule, mis on vaim, mida Jumal on meile tahtnud.

Teine omadus, mis Isal olema peab, on vagadus, sügav vagadus. Teile tuleb meelde, et püha Josemaría kinnitas meile, et vagadus on „ravimite ravim”. Niisiis paluge, et Isa võiks olla vaga, et teie kõik võiksite olla vagad ning, et oma vagadusega hoiaksite te alal Isa vagadust, nii et me kõik võiksime olla lähedalt ühendatud meie Issandaga mõtete, südamete ja intentsioonide ühtsuses.

Veel üks selline omadus on armastus Kiriku ja paavsti vastu. Kui tihti rõhutas Isa, *don* Javier (nagu ka õnnis Alvaro ja püha Josemaría), et me palvetaksime väga palju Kiriku ja paavsti eest. Niisiis paluge Issandat, et Isa võiks – nüüd ja alati – meie Asutaja moto reaalsuseks muuta:

Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam! Mingem kõik tõeliselt, lähedas ühenduses paavstiga, – kes on praegu Franciscus – Jeesuse juurde, Maarja kaudu.

Kõik need omadused vajavad sügavamat vaatlust ja neist iga ühe jaoks kuluks mitu jutlust... Veel üks iseloomustav joon, millele püha Josemaría osutas, on Isa armastus Opus Dei ja kõigi selle tütarde ja poegade vastu. Seepärast palun ma teil minu eest palvetada, et ka need pühakirja sõnad võiksid olla minu elu reaalsus: *Dilatatum est cor meum* (2Kr 6:11), olgu mu süda avardunud. Ja see käib meie kõigi kohta. Isa, don Javier, ütles meile nii sagedasti: „armastage üksteist, armastage üksteist tõeliselt!” Tõeline vennalikkus on see, mis võimaldab meil kõigil ühendatud olla: vennalikkus, mis võrsub Kristuse südamest.

1933. aastal (te võite olla sellest lugenud mõnest biograafiast või kusagilt mujalt), pöördus meie Isa meie Issanda poole palvega, mille me nüüd omandame: „Issand! Tee mind nõnda palju enda omaks, et isegi kõige pühamad tundmused ei siseneks minu südamesse ilma, et need läbiksid Sinu haavatud Südant!” Ja nii see on. Et armastada kõiki tõeliselt – ja esmalt neid, kellest koosneb see imeilus perekond, mille Jumal meile on andnud – peame me läbima Kristuse Südame.

Vaadelgem nüüd põgusalt tänast Evangeeliumit, Maarja külaskäiku. Iga päev mõtiskleme me Roosipärga lugedes selle imeilusa stseeni, Jumalaema väga helde eneseandmise üle. Aidaku Maarja meil olla sellised: helded teenimises. Ja paluge ka, et Isa võiks olla selline: kõikide teener, sest võim on teenimiseks ja teistmoodi on see kasutu. Olgu see alati teenimiseks.

Magnificat anima mea, Dominum,
palvetas Jumalaema *magnificat*'is.
Nende Jumalaema sõnadega kiidame
me Jumalat. Ja meenutades, mida
ütles kord Benedictus XVI, võime me
mõista, *magnificat*'i kui „laskmist
Jumalal meie hinges suur olla.”
(Benedictus XVI. *Jutlus*, 15. august
2005). Andkem Jumalale kogu ruum
oma südames ja nõnda saab meil
olema ka suur apostellik tarm, janu
hingede järele, mis kannustab meid
armastusest Jeesus Kristuse vastu
katkematult otsima, mis on hea
nende jaoks.

Palugem kogu hingest Jumalaema,
Kiriku Ema, Opus Dei Kuningannat:
me usaldame sinu emaliku
mõtiskluse hoolde kogu Opus Dei, nii
et see uus lehekülg meie ajaloos
toetuks alati sinu abile ja oleks
jätkuvalt Jumala armude ajalugu.
Aamen.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
jutlus-esimesel-missal-prelatuuri-
kirikus/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-jutlus-esimesel-missal-prelatuuri-kirikus/) (07.08.2025)